

Първо действие, първа картина.

най-скъп приятел мой — за мене той
получи тая смъртна рана; мене
засяга неговото оскорбление. —
Тибалт? но той от нас е мой роднина! —
О, Жуиета, твоята красота
не толкова радва, не си дари
в душата всяка острота и доблест.

(Връща се Бенволио.)

Бенволио. —

Ромео, о, Ромео! Вече ширнат
е кракват Меркуцио, презрял
твоя рана на нашата земя. Духът му
към облаците горе устремил е.

Ромео. —

О черен ден! Прищипват нерви дни
и мисъл тая не може да спени.

(Връща се Тибалт.)

Бенволио. —

Тук пак пристига шеврият Тибалт.

Ромео. —

И жив, и горд! — а мъртъв е Меркуцио.
Иди си на небето, благодарение,
мисъл огнена да бъде моята горд!
Тибалт, вземи кажд твоя, люто
носие да хвърлиш в негово лице!
«Негодник»! Още е набляго твоя
душата на Меркуцио и така
да тръгне с нея твоята душа: —
ти или аз, а може би и двамата.

Тибалт. —

Може нещастно, ти дружелите с него —